

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania B. Ś.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 9 stycznia 2008 r.,
na skutek skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 29 marca 2007 r.,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną;**
- 2. oddala wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Ubezpieczona B. Ś. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 29 marca 2007 r. Wyrokiem tym Sąd Apelacyjny oddalił jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, odmawiającej prawa do renty.

W podstawach kasacyjnych skarżąca zarzuciła naruszenie art. 5 k.p.c. poprzez uznanie, że jest osobą zdolną do pracy, w sytuacji gdy: "wobec nierzetelnej opinii biegłych sądowych, na której Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie,

wnioskodawczyni nie była w stanie skutecznie dochodzić prawa do przyznania renty”. Wniosła o „uchylenie i zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przyznane wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy” i o zasądzenie na rzecz pełnomocnika z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej.

W uzasadnieniu skargi podniesiono, że ustalenie dotyczące zdolności ubezpieczonej do pracy nastąpiło w oparciu o dowód z opinii biegłych sądowych. W ocenie skarżącej opinia ta była nierzetelna, gdyż Sąd nie rozpatrzył zgłaszanych przez nią zarzutów, dotyczących błędnej oceny stanu jej zdrowia. Stąd wywiodła wniosek, że oddalenie jej odwołania narusza zasady współżycia społecznego, albowiem pozbawiona została prawa do renty z powodu nierzetelnej opinii biegłych, która nie została uzupełniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398³ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną strona może oprzeć na następujących podstawach: (1) naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, (2) naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. W myśl natomiast § 3 tego przepisu podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Art. 398³ § 3 k.p.c. wprawdzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c. Wszakże ten właśnie przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (por. wyrok SN z dnia 26 kwietnia 2006r. V CSK 11/06 LEX nr 230204). Skarżąca w podstawach kasacyjnych wskazała wprawdzie na naruszenie prawa materialnego – art. 5 k.c., lecz jednocześnie, wypełniając treścią tę podstawę, zakwestionowała stanowisko Sądu Apelacyjnego, z którego wynika, iż jest ona osobą zdolną do pracy, negując wartość dowodową opinii sądowo – lekarskiej, stanowiącej podstawę tego ustalenia. W istocie zatem, pod pozorem naruszenia przepisów prawa materialnego, skarżąca - poprzez polemikę z wartością dowodową opinii sądowo –

lekarskiej - kwestionuje ocenę tego dowodu i w konsekwencji ustalenia faktyczne Sądu Apelacyjnego. Ustrojową funkcją Sądu Najwyższego jest sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Z tego punktu widzenia każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji, chociażby pod pozorem błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398³ § 3 k.p.c. jest *a limine* niedopuszczalny, a jeżeli skarga oparta jest tylko na takich zarzutach, podlega odrzuceniu. (por. wyrok SN z dnia 4 stycznia 2007 r. V CSK 364/06 LEX nr 238975).

Wniesienie kasacji niespełniającej podstawowych wymagań procesowych, stawianych skardze kasacyjnej, co prowadzi do jej odrzucenia, nie upoważnia do skutecznego domagania się przez adwokata z urzędu przyznania kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999/6/123; z dnia 31 października 2005 r. IV CSK 385/05 LEX nr 186855).

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na mocy art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.